

עלמה ורות / גורן אגמון

מחזותיה של גורן אגמון:

מבזק חדשות

מכתב לנועה

חתול רחוב

קיסריה - סוף שבוע

קפה ערבה

גורן אגמון

עלמה ורות

אור-עם

ELMA AND RUTH

Goren Agmon

©

All rights reserved

No part of this book may be reproduced in any form
.without permission in writing from the publisher

כל הזכויות שמורות
פרסום בכל צורה שהיא, שלם או חלקי מספר זה,
אסור ללא רשות בכתב מההוצאה.

נדפס בישראל
סודר במסדרה של הוצאת "אור-עם"
מהדורה ראשונה
תשס"ח - 2008

www.**oram**.co.il

08 09 10 11 12 13 - 8 7 6 5 4 3 2 1

39-4900

תמונה 1

חנוכה. שבת אחרי צהריים בבית של עלמה
(על השולחן חנוכה), אמיר לבוש אזרחי: מדליק
נר זיכרון, מסתכל בצנצנת הריקה, תוקע פרחים
מנייר/קרפ. מפעיל מוזיקת דיסקו, מביא לעצמו
אוכל. מתיישב לשולחו. אוכל. (קורא עיתון)
עלמה נכנסת, מזודה קטנה ביד. היא מדברת
בטלפון סלולרי נשמעת רותחת)

**עלמה: (בטלפון) ברור שטעית, אם היית
מסתכל בפרטים לא היית טועה!!!! לא
אתה לא אשם, אתה גבר, לכם יש ראייה
מרחבית כללית, לא רואים פרטים, ראית
מזוודה אפורה כמו שלך, עם פתק אדום
כמו שלך לקחת!!! קראת מה כתוב על
הפתק? לא קראת, לקחת!!! אם היית
מסתכל בפרטים היית מבין שזה שלי ולא
שלך. אני מצטערת הרבה יותר... בבקשה
כמה שיותר מהר, כתובת? כתוב בפתק.
תקרא!!
(יורד מהמשרד)**

אמיר: welcome home mama !!! מה קרה?
עלמה: שעה חיכיתי למזוודה שלי... כל
 הטיסה הלכה הביתה ורק שלי לא מגיעה,
 פתאום אני שמה לב, שמזוודה אפורה
 דומה לשלי עושה כבר 18 סיבובים על
 המסוע!!!... נו, ההמשך ברור, שמעת...
 הוא יביא אותה מחר האידיוט. פרחים
 יפים.

אמיר: לכבודך. אז של מי המזוודה הזאת?
עלמה: נו, של האידיוט שרואה כללית, הוא
 לקח את שלי, אז אני לקחתי את שלו.

אמיר: טוב מאוד. ככה אני אוהב אותך!

אמיר: (לעלמה) את רעבה?

עלמה: מתה לקפה.

אמיר: כבר מגיע. (הולך להביא קפה)

(היא מורידה את המעיל (דצמבר) יושבת)

אמיר: איך היה בפרנקפורט?

עלמה: נהדר. ואיך היה טקס הסיום?

אמיר: לא היה. עוד 3 ימים טקס סיום עם
 החניכים ואחרי זה מסיבת שחרור.

עלמה: (נבהלת) פה? אצלנו בבית?

אמיר: בטח, 300 חברה תזמיני חשפנית.

עלמה: די...

אמיר: סתם... בבסיס. (מביא קפה ועוגה)

עלמה: (רוצה לקחת מהעוגה) יופי, קנית עוגה!!!

אמיר: לא, את קנית לפני 10 ימים. (היא מחזירה את העוגה לצלחת)

אמיר: כמה סופרים התאהבו בך?

עלמה: 79.

אמיר: זה הכול?

עלמה: הם לא הספיקו, הייתי מאוד עסוקה, פגישות, מסיבות עיתונאים, אני סיפרתי על ספר חדש של סופרת צעירה, חרדית, שאני עובדת אֶתה כבר כמה חודשים, בסוף ניגשו אליי 200 מו"לים והוצאה גדולה מצרפת רוצה לקנות את הזכויות....

אמיר: אז היה קצת אקשן?

עלמה: המון אקשן

אמיר: אקשן רומנטי...?

עלמה: איזה רומנטי??

אמיר: (גוער בה בקלילות) מו"ליפ סופרים,

עורכים סתם חובבים מכל העולם ורק

עבודה? כולם כל כך מכוערים?

עלמה: הרבה יותר. מה אתה רוצה ממני?

אמיר: את לבד כבר 5 שנים...

עלמה: מה פתאום, אני אתך.

אמיר: הו, על זה רציתי לדבר אתך...

עלמה: אתה דואג שאני אזדקן לבד מול

הטלוויזיה...?

אמיר: מתחמם.

עלמה: ושאתה תזדקן ביחד איתי...

אמיר: רותח, אש.

עלמה: (צוחקת) אז בעצם אתה דואג

לעצמך.

אמיר: נו ברור. איך איך איך פספסת את

הצרפתים, אומרים שהם... מבשלים

נהדר.

עלמה: (תנועת ביטול עם ה'ד) אמירי, יש לי

הודעות?

אמיר: 400, על השולחן למעלה במשרד.

תגידי, זאת שהקפיצה את הצרפתים?

(עלמה נגשת להציץ בהודעות) על מה

הספר שלה?

עלמה: זה סיפור על נערה חרדית בת 12

שחיה בפנימייה של בנות בבני ברק.

אמיר: זהו?

עלמה: ממתי אתה מתעניין בספרים שאני מוציאה לאור?

אמיר: ממתי את מסתירה את הספרים שאת מוציאה לאור?

עלמה: מה הבעיה? מה מטריד אותך?

אמיר: למה עכשיו, למה דווקא עכשיו סיפור על חרדים?

עלמה: מפני שדווקא עכשיו זה מונח לי על השולחן, זה ספר חתרני חזק ואותנטי.

אמיר: ברור וזאת גם קהילה שאת מרגישה אליה קרבה גדולה... (לוקח את העיתון) הנה כאן כתוב שהתראיינת בגרמניה, תמונה מצוינת, (קורא) הד"ר עלמה שגב... ציטוטים נבחרים. " החרדים הם טפילים אוכלי חינם..." בזים לציונות ושותים מהישגיה..." למה את אנטישמית ועוד בעיתון גרמני?

עלמה: אנטישמית?? (לוקחת ממנו את העיתון) סיפרתי על הספר שלה... דיברתי גם על הממסד הדתי - שלא יכול להתקיים יחד עם האידיאולוגיה החילונית...

אמיר: אימא!!!

עלמה: משום שהוא לא מכבד את הערכים של הדמוקרטיה. (קוראת) הם כמובן הוציאו כמה משפטים מהקשרם...

אמיר: עיתונאים תמיד מוציאים משפטים טובים מהקשרם. ועכשיו תהיה לנו עוד סיבה למסיבה עם מאיה.

עלמה: מאיה לא קוראת עיתונים.

אמיר: את זה היא תקרא. בגלל זה גם לא סיפרת לי.

עלמה: סליחה?

אמיר: את עושה את זה בכוונה.

עלמה: ברור שבכוונה זה פשוט ספר מצוין. כתוב בשפה מיוחדת...

אמיר: תגידי, שווה לך להרוס את מאיה בגלל חתיכת ספר?

עלמה: (מתחממת) חתיכת ספר? הילדה בספר הזו, היא מרדנית ואמיצה בורחת מהפנימייה, מתגנבת לחנויות ספרים, קוראת בגנים ציבוריים... ואז הרב של הפנימייה מתנדב לטפל בה באופן אישי, נותן לה יחס מיוחד, חום, אהבה, היא מוצאת בו אב רוחני, וכל הסיפור הזה

הופך להטרדה מינית במשך שנתיים. זה
חתיכת ספר?

אמיר: (א'רונ') הבנתי, רב עם פוטנציאל לרב
מכר! איך זה נגמר?

עלמה: היא מתלוננת ואם הבית זורקת אותה
מהפנימייה.

אמיר: זה סיפור אמתי?

עלמה: אני לא יודעת, יכול להיות, אבל מה
זה משנה זה סיפור חתרני, חזק וחשוב.

עלמה: על מה חשבת? ראיתי שמצמצת.

(פאוזת קטנה)

אמיר: הערב נר ראשון ו...מאיה הזמינה
אותי להדליק נרות. (עלמה שותקת)
אמרתי לה שאולי נבוא שנינו, זה גם יום
זיכרון לאבא.

(עלמה לוקחת לשתות, לא עונה)

אמיר: לא ענית.

עלמה: היא הזמינה אותך לא אותי. אני לא
אבוא בלי הזמנה אחרי שתיקה של כמעט
שנתיים...

אמיר: אני דווקא נפגש אֶתה... בזמן האחרון
אנחנו נפגשים מדי פעם.

עלמה: (מסתכלת בו בשאלה)

אמיר: את מבינה שאין סיבה לא להיפגש.

עלמה: גם לא הייתה סיבה להסתיר.

אמיר: נכון. מצטער.

עלמה: (פתאום) היא מאושרת?

אמיר: אני יודע מה זה אושר...?

עלמה: אתם נפגשים, אתה לא מרגיש?

אמיר: היא מתגעגעת.

עלמה: את זה היא דווקא מצליחה להסתיר.

אמיר: די אימא, בואי נדליק שם נרות, אולי

סוף סוף... יתרחש הנס.

(חוזרת לעיין בדואר)

אמיר: למה את כל כך קשה???

עלמה: אני? היא ביקשה להתנתק כדי

להתחזק... אני מנסה לכבד את ההתנתקות,

גם אם זה עולה לי בדמים.

אמיר: זאת הבעיה, כל אחת מכן מתבצרת.

בואי ננסה.

עלמה: אל תהיה ילדותי. אם היא לא הזמינה

אותי, אין מה לנסות.

אמיר: את אימא שלה, את לא צריכה

הזמנה!!!

עלמה: (מתקיפה) מי אמר לך?

אמיר: היי, היי, תורידי טורים... חנוכה.
את קצת.... ככה... (עושה של תנועה של
נסערת)

עלמה: כן, מאז שנר ראשון הוא גם נר
זיכרון... בחנוכה אני תמיד קצת...ככה. כל
שנה אני מתגעגעת יותר.
אמיר: גם אני.

(פאוזת קטנה)

עלמה: טוב שבת, עד שלא יצאו שלושה
כוכבים אתה תקוע אתי. רוצה לשחק?
אמיר: אין לי סבלנות עכשיו.
עלמה: כדאי לך, כל כך תתאמץ לנצח
שתשכח שאתה כועס עליי.
(משחקים ב"ספר, סרט, הצגה")

אמיר: (מסתכל בחלון) אני זו. כוכב!!!

עלמה: זה מטוס!!!

אמיר: אין לי סבלנות, הכוכבים מתעכבים
בכוונה.

עלמה: בטח בכוונה, ארבע וחצי לשום כוכב
עוד אין סיבה לצאת.

אמיר: סבבה, אני אסע אליה דרך ירוחם,
שלא נחלל שבת.

עלמה: רגע...אני רוצה שתיתן את זה
למאיה... (מוציאה ארנק מהתיק, מוציאה
כסף שמח בתוך מעטפה), תחביא את הכסף
במקרר שלה או במיקרו, אחרת היא לא
תיקח, לקבל ממני עזרה זה בטח מוקצה...
(נותנת לו את המעטפה עם כתב היד) וגם
את זה.

אמיר: מה זה? הספר של הרוסית? תשמעי
זה רעיון ממש... רע!!!

עלמה: לא צריך. (לוקחת ממנו)

אמיר: אבל בשביל מה?

עלמה: כדי שהיא תקבל פרספקטיבה נוספת
על העולם החדש שלה.

אמיר: ואת חושבת שזה יקרב אותכן אחת
לשנייה?

עלמה: אם זה יקרב אותה למציאות, יקרב
גם אותנו אחת לשנייה.

אמיר: זה ירגיז אותה.

עלמה: שירגיז, שתבוא להתרגז, לצעוק,
להתווכח, העיקר לדבר. אין לי דרך אחרת
להגיע אליה... לגעת בה... (הוא לוקח)

אמיר: דרך אגב ההוא צלצל.

עלמה: מי?

אמיר: ההוא שהוצאת לו ספר שירה, משורר הדלות. הוא שלח גם פרחים.

עלמה: (מסתכלת על הפרחים) אה... אז הוא קנה! יצאת בזול. העיקר הכוונה.

אמיר: תיפגשי אֶתוּ פעם אולי הוא בדיוק מה שאת מחפשת.

עלמה: מי אמר לך שאני מחפשת?

('וצאת)

אמיר: (אחל תמונה של אבא שלו שנמצא בסלון),
 papa can you hear me?? "משפחה" השארת
 לי. ירושה נהדרת, לפחות היית משאיר
 הוראות הפעלה. היא צריכה אהבה... אתה
 בטח מביין את זה. 1,000 מחזרים ושום
 דבר. אז טפסף לחלומות שלה שזה בסדר,
 שאתה בעד. אתה יודע מה, תבחר אתה.
 מישהו שמוצא חן בעיניך. מגיע לה, גם
 אתה לא היית מושלם. עזוב, עוד נדבר על
 זה. וחנוכה שמח אבא.

תמונה 2

בית עלמה - נר שני - רות ועלמה

יום ראשון אחרי צהריים (רות יושבת ליד
השולחן מעינת בכתב היד. על השולחן כוס מים.
עלמה יורדת עם הטלפון בד מהמשרד.)

עלמה: (בטלפון) איזה דפוס? לא לא, אנחנו
עוד רחוקים מהדפוס, כי אני לא מרוצה
מהתרגום שלך. ברור שנדבר על זה, לא
עכשיו אני בפגישה אחרת. נדבר מחר.
להתראות.

עלמה: סליחה רות, הוא מחפש אותי כבר
כמה ימים. איפה היינו?

רות: דיברנו על הארוס של הגיבורה.

עלמה: כן, הגיבורה שלך עומדת להתארס...

רות: כן.

עלמה: היא רוצה להתחתן? היא אוהבת
אותו? היא מנסה להתחמק מהחתונה
הזאת? את צריכה להחליט כי זה לא
ברור.

רות: ואם יש לה ספקות?

עלמה: אז תכתבי על הספקות, למה יש לה ספקות? הבחור דוחה אותה? הנישואין מאיימים עליה?

רות: אני לא יכולה לכתוב על ספקות בעולם שלה, שידוך הוא חלק מהחיים. כולן רוצות שידוך מוצלח, כולן רוצות להתחתן.

עלמה: אבל היא אחרת. היא בועטת במוסכמות, לא מקבלת כל דבר כמובן מאליו... (מסתכלת בה) את מבינה למה אני מתכוונת??

רות: כן. אבל אולי את לא מבינה למה אני מתכוונת...

עלמה: אני מבינה. את עושה לעצמך חיים קלים תראי בפרק הזה שהיא עוברת אירוע קשה בפנימייה וזורקים אותה...

רות: ניסיתי להדגיש את הבדידות שלה שם.

עלמה: ראיתי, זה מצוין אבל כבר בפרק הזה, האימא והדוד נעלמים מהסיפור.

רות: לזה התכוונתי. היא נשארת לבד עם הרבה שאלות מול אלוקים.

עלמה: אבל אי אפשר להעלים דמויות
באופן שרירותי... זה כאילו הסופרת מנסה
להיפטר מהם.

רות: אולי זה מה שרציתי.

(צוחקות)

אמיר: היי. (זר פרחים בידו) ד"ש מהמשורר
המחזר. פגשתי את השליח במדרגות.

עלמה: היי אמיר, רות תכירי. אמיר הבן
שלי... אמיר, רות, זאת הסופרת שסיפרתי
לך עליה.

אמיר: הכוכבת מבני ברק!!!

רות: (נבוכה) מה?

אמיר: (מושיט יד, היא לא לוחצת) היי...
שמעתי שלספר שלך הייתה הצלחה ענקית
בפרנקפורט.

רות: תודה.

(צוחקים)

אמיר: אני עולה לנגן קצת. אם זה יפריע
לכן, תתגברו.

(יוצא למשרד)

עלמה: בקשר לדוד ולאימא... תני לה להתעמת אִתם, שתגיד להם מה היא מרגישה...

רות: אבל הם מתנכרים אליה!!!

עלמה: אז אולי היא צריכה לעזוב את הבית!!

רות: את חושבת שבחורה חרדית תקום ותלך?? בעולם שלה זה מאוד קשה.

עלמה: קשה זה טוב, זה מעניין. תכתבי על הקושי שלה, שתילחם, שתיפגע, תני לה לגעת בכאב... לא לרוץ לעשות תיקון.

רות: לשנות את ההחלטה של הגיבורה לעשות תיקון?

עלמה: זה ממש לא מובן, הגיבורה שלך היא קרבן. למה היא רוצה לעשות תיקון?

רות: היה לה מגע עם גבר, היא מרגישה טמאה.

עלמה: טמאה? ילדה בת 12?

(פאוזת פיצ'ת. הן בוחנות אחת את השנייה,
רות שומעת את המוזיקה)

עלמה: רות, נערה חרדית שעוברת טראומה כזאת, מקבלת עזרה נפשית?

רות: לא מדברים על זה. אבל מגע עם גבר
זה חטא.

עלמה: גם מגע כפוי...?

רות: על פי ההלכה, אם אף אחד לא ראה או
שמע אותה צועקת... ולא ניסתה לברוח,
זה חטא.

עלמה: אני מודה שמאוד קשה לי לקבל את
זה...

רות: תיקון זה צורך פנימי... אי אפשר
להסביר.

עלמה: אבל צריך להסביר. תיקון אם הבנתי
נכון, עושים על אשמה...

רות: כן.

עלמה: אז תני גם לגיבורה שלך לגלות את
האמת ולהבין שהיא לא אשמה.

רות: (שונה מהמים) היא לא פסיכולוגית
עלמה. ככה היא מרגישה. ובגלל זה היא
משלמת מחיר.

עלמה: ואין שום תובנה?

רות: איזו תובנה?

עלמה: אם אין שום דמות שתסביר לה
שהיא קרבן, אז שאלוהים יסביר לה!!! היא
משוחחת אתו לאורך כל הספר.

רות: השם לא נותן עצות... עלמה היא מרגישה אשמה, אני לא יכולה לשנות את זה. נדבר על זה מחר טוב? אני אבוא בבוקר...

עלמה: אין לך סמינר בבוקר?

רות: מחר אני מתכננת להיות "חולה" בעזרת השם. אז לא יהיה סמינר. במילא כבר מרכלים... (צוחקות) (קומה, הולכת לספרייה, מחזירה את הספר) ותודה על עמוס עוז...

עלמה: אה, קראת? אז קחי ספר אחר.

רות: בשבוע האחרון אימא שלי חושדת. אני צריכה להיזהר עם ספרים כאלה. (נשמעת המוזיקה של אמיר (פסנתר או טרומבון) את יודעת, פעם הייתה אצלנו ספרייה עירונית.. שום ספר לא היה שלם, דפים שלמים צבועים בטוש, הדבקות, מחיקות, ככה התחלתי לכתוב, ניסיתי להמשיך את הסיפור. בסוף גם שרפו את הספרייה.

(המוזיקה נפסקת)

עלמה: עם הספר או לא עם הספר. (הולכת לספרייה, נותנת לה ספר) קחי ספר, ואחרי שתגמרי, תבואי לקחת עוד אחד ועוד אחד

ככה אחד אחד ובאין רואה. מצדלי, את יכולה לקרוא את כל הספרייה. (מח"כת אירונית) אם לקרוא זה חטא אני מאוד אשמח להחטיא אותך!!! (צוחקות)

רות: הוא מנגן יפה. הבן שלך.

עלמה: כן. הוא תמיד כל כך מצחיק אבל כשהוא מנגן, אני שומעת את הכאב שלו.

(אמיר נכנס, מחזיק ביד רד בול סגור)

אמיר: אני מפריע???

עלמה: כן, בדיוק גמרנו. (הולכת למטבח)

אמיר: מעבירה אותך קשה?

רות: כן, מאוד.

אמיר: (מבקש את הספר) אפשר? "המאהב"

(קורא מאחור) זה לא מה שאת חושבת...

רות: (מח"כת) איך אתה יודע מה אני

חושבת?

אמיר: אחד אפס. רוצה? (מגיש לה את פחית

הרד בול)

רות: מה זה?

אמיר: רד בול עושה לך כנפיים גלאט

כושר!!!

רות: אה... לא תודה.

- רות: אתה מנגן יפה.
- אמיר: תודה. רוצה להדליק אתנו נרות?
- רות: (מסתכלת בשעון, קמה בפתאומיות)
תודה אני לא יכולה, ידאגו לי בבית.
- אמיר: אז בואי אני אקפיץ אותך.
- רות: לא, לא צריך.
- אמיר: עם אוטובוסים תגיעי בפסח.
- עלמה: (עוברת) תפסיק ללחוץ.
- אמיר: בואי, תרדי כמה רחובות לפני הבית.
כולם עושים את זה.
- רות: תודה אני בסדר.
- עלמה: (נכנסת. שמה פרחים בסלון) היא לא
יכולה להיות אתך לבד במכונית...
- אמיר: למה?
- רות: שלא יהיה יחוד...
- אמיר: (אירוני) אה, בטח יחוד!!! איך יכולתי
לשכוח?
- רות: (פונה לצאת) שלום.
- אמיר: להתראות.
- רות: להתראות.
- אמיר: ביי.

רות: שלום. (ה'יא יוצאת)

(פאוזת)

עלמה: אתה השתגעית? אתה מפלרטט עם בני ברק??

אמיר: היא התחילה. איזה עיניים!!

(מת"שבת, נותן לה מעטפה)

עלמה: מה זה?

אמיר: גם אני שואל.

עלמה: (פותחת) אה רשמתי אותך לאקדמיה למוזיקה. התקבלת. הם רק רוצים לשמוע אותך מנגן.

אמיר: למה רשמתי, ביקשתי?

עלמה: כי אתה מוכשר ובמילא מתכוון ללמוד.

אמיר: מתכוון אז מה? עוד לא החלטתי איפה, עוד לא יודע מתי.

עלמה: בסדר בסדר, ניסיתי להקל עליך... שלא תפסיד שנה.

אמיר: אימא, את לא מקלה, את יוצרת עובדות בשטח על דעת עצמך. אם הייתי רוצה, הייתי מבקש.

עלמה: די. אל תריב אתי עכשיו, יש לנו מחר
פגישה היסטורית. מאיה צלצלה.

אמיר: לא!!!

עלמה: כן, הם באים להדלקת נרות. היא
ובעלה. תוכל להגיע?

אמיר: אני אהפוך את הבסיס ואגיע. אבל
אימא, תבטיחי לי... מחר מסדר פיוס!!!
שנהיה משפחה כמו פעם. אל תתחילי...

עלמה: (קוטעת אותו) אמיר היא הבת שלי...
תראה מה זה, אחרי שנתיים, בכל זאת
הספר של רות. עשה משהו.

אמיר: (מצד'ע) הספר עשה את שלו, עכשיו
הוא יכול ללכת. (עלמה חוקעת בו מבט.
'וצאת למטבח) (לאבא שלו) פאפא, תעשה
שזה יצליח.

עלמה: (מהמטבח) מה?

אמיר: כלום.

פייד אאוט, פייד אין לתמונה הבאה

תמונה 3

אמיר: Well come sis (צלצול בדלת. מאיה נכנסת) באת לברד?

מאיה: כן, יותר טוב...

אמיר: העיקר שבאת.

מאיה: איפה אימא?

אמיר: (לכיוון המטבח) אימא!!! פך השמן בכבודו ובעצמו!!!

(עלמה מגיעה)

מאיה: היי אימא...!!!

עלמה: (הו עומדות רגע אחת מול השנייה, מהססות) אני כל כך שמחה ש... כל כך פחדתי...

אמיר: (כאילו מצלם) נו, בנות זה רגע היסטורי ולא בטוח שיהיה עוד אחד, תנו לי חיבוק סמלי. (הו מתחבקות)

מאיה: (מתרגשת, לוחשת) נורא... התגעגעתי אלייך...

עלמה: מתוקה שלי...

(הו מתחבקות)

עלמה: (נראשת, מסתכלת בה) את נראית
נהדר... (בלחש) את בהיריון?

מאיה: לא, לא כל כך הולך בינתיים... אבל
בעזרת השם...

עלמה: כן, כן בטח... בעניינים האלה
הוא מחולל ניסים ונפלאות (מבולבלת
קצת) אמיר, אני הורדתי את הלביבות
מהאש?

אמיר: אני הורדתי. מה שלומך אחות שלי?
(בווח אוחה) אתמול הייתה לך פאה...

מאיה: נכון.

אמיר: אז מה זאת הבנדנה? קנית אופנוע?

(צוחקים)

מאיה: הבאתי לכם מתנה קטנה (נותנת
לאמיר) (הוא פותח) (לעלמה) תודה
שהסכמת שנבוא בהתראה כל כך קצרה...
מאיר מתנצל, יש לו שיעור בישיבה (שמה
קופסת עוגיות על השולחן)

אמיר: (מוציא מזוזה מהחבילה הקטנה)
מזוזה!!!...? כבר יש לנו.

מאיה: שלכם לא כשרה, הראיתי לך פעם
(מח"כת) תאמינו לי, זה לטובתכם.

עלמה: ברור, אם הייתה לנו מזוזה כשרה,
כל הצרות היו נעצרות בפתח ועולות ישר
לבוידעם. (צוחקים)

מאיה: אז שאני אעלה לבוידעם??
עלמה: גם לי יש משהו בשבילך... (נחמנת לה
משהו עטוף) משהו קטן לחג. 100% צמר.
מאיה: תודה אימא. איך היה בפרנקפורט?
כמה סופרים מכרת?

עלמה: היית חסרה לי שם... בבתי הקפה
בחנויות... מתרוצצת בין הדוכנים עושה
רשימות של ספרים שחייבים לתרגם
לעברית... זוכרת את הסופר האיטלקי
שרץ אחרייך....?

מאיה: אחריי...? אחרייך...

עלמה: (צוחקת) הוא היה בגילי אבל רדף
אחרייך... אני הפרעתי לו בכוונה...
(צוחקים) ויש לי עוד הפתעה בשבילך.

(היא יוצאת למטבח, אמיר טופח לאחוחו,
הופך אותה בתרגיל גודו)

מאיה: אמיר... בבקשה אל תיגע בי. (לא)
נעזרת בו וקמה בעצמה)

אמיר: סליחה שכחתי, הרגל. וזה מטומטם,
אני אח שלך!

מאיה: ואני אוהבת אותך.

אמיר: תודה לאל, כי אני בונה עלייך. היום
שתיכן מתחילות לצמצם רווחים ומתחילות
להתמודד אחת עם השנייה ללא מתווכים.
ברור?

מאיה: כן המפקד. תפסיק לדאוג היא לא
ילדה.

אמיר: אלמנה. ואני אפסיק לדאוג כשאת
תתחילי.

מאיה: אתה מתוק (שולחת לו נשיקה מרחוק,
הוא מחזיר לה)

אמיר: מאיה, שנהיה משפחה כמו פעם.

עלמה: (מביאה על מגש, היא נרגשת) לביבות
מתפוחי אדמה וגזר...

מאיה: איך זכרת!! אימא, אולי קודם נדליק
את החנוכייה... (היא שמה את החנוכייה על
אדן החלון)

עלמה: הלביבות מתקררות... זה במיוחד
בשבילך... תפוחי אדמה וגזר...

מאיה: (מאיה מסתכלת בצלחת, מסתכלת
בשעון) מאוחר, חייבים להדליק את הנרות.

עלמה: בסדר, נדליק נרות.

מאיה: יש נרות?

אמיר: (מקנטר) שאריות משנים קודמות, זה

כשר?

עלמה: יש, אני קניתי!!! (עלמה מביאה

נרות)

אמיר: קדימה, מאיה, תזכי אותנו במצווה!

מאיה: אימא, את רוצה להדליק את הנרות?

עלמה: לא לא, תדליקי את...

מאיה: (נותנת לאמיר להדליק ואמיר מברך

על הנרות, שרים שניהם מעוז צור, עלמה

מביטה במאיה. כל הזמן.) אימא, למה את

לא שרה??...

עלמה: אני... את יודעת, אני מזייפת..

(צוחקת להסתיר את הסערה)

אמיר: היא שרה בלב.

עלמה: הסתכלתי עלייך ולרגע היה נדמה

לי שזו תחפושת... כמו בפורים כשהיית

קטנה, שעוד רגע תורידי את המטפחת,

תפזרי את השער ותיכנסי לג'ינס

ולאולסטאר...

מאיה: אימא, אני אישה נשואה.

עלמה: (מנסה להיות קלילה) ברור, אני מבינה... (חצי לוחשת) אבל כאן אף אחד לא רואה... (היא ניגשת אליה), את מוכנה להוריד לרגע... רק לרגע בשבילי... שאני אוכל ללטף עוד פעם את השער היפה שלך... (מאיה מורידה את המטפחת, מאיה קצוצה לגמר', ד' בכיעור)

(עלמה בהלם מאיך שהיא נראית) אני לא מאמינה שעשית את זה.

מאיה: גזרתי. לא מוצא חן בעינייך?? (שמה במהירות את המטפחת)

אמיר: (מ'ד) זה מדהים!!! קירחת מאוד אין עכשיו והלביבות מתקררות.
(הם מתיישבים לשולחן)

עלמה: (מתאפסת) כן... הלביבות, (מחלקת בצלחות, מגישה למאיה)

(מאיה לוקחת את הצלחת. מסתכלת בלביבות. שתיקה)

עלמה: משהו לא בסדר? זה המתכון שלך, שאת המצאת... תפוחי אדמה וגזר...
מאיה: אימא, אני מצטערת אני לא...

עלמה: למה לא? הכלים חד פעמיים כמו שביקשת, גם המחבת כשרה, קניתי חדשה.

מאיה: הטבלת אותה?

עלמה: את מי?

מאיה: את המחבת.

עלמה: אה, בטח שעה וחצי בכיור במים רותחים.

מאיה: אז הגעלת לא היטבלת. מחבת אם היא לא תוצרת הארץ צריך גם להטביל וגם להגעיל. (עלמה צוחקת, מאיה גם)

מאיה: אימא, אני מצטערת שלא הסברתי...
עלמה: אנחנו נתגבר.

אמיר: (מרים את המחבת) תוצרת הארץ!!!
כשר, לא צריך להטביל!!! (אוכל לב'בה)
עלמה: תודה לאל.

אמיר: אימא, הלביבות אדירות.

מאיה: אבל הירקות... הם...

עלמה: מה?

מאיה: השנה זו שנת שמיטה... אני לא יכולה לאכול ירקות שהם לא מאוצר בית דין?
עלמה: איזה אוצר?

מאיה: איפה קנית את הירקות?
 עלמה: כמו תמיד מהירקן שלנו, ממוחמד.
 מאיה: טוב. מוחמד רק מוכר את הירקות,
 הוא לא מגדל אותם. את יודעת אולי איפה
 הוא קונה את הירקות?
 עלמה: אף פעם לא שאלתי אותו.
 מאיה: את מוכנה לשאול אותו?
 עלמה: לא!!!
 מאיה: זה חשוב, כי אם בעל השדה...
 עלמה: אני בטוחה שזה מאוד חשוב, אבל
 אני קונה אצל מוחמד יותר מ-10 שנים
 ואני לא רוצה להעליב אותו.
 מאיה: טוב אז... (עלמה נועצת בה מבט. מאיה
 מוציאה טלפון סלולרי) אני צריכה לשאול...
 את הרב שלי אם מותר לאכול ירקות ש...
 (מקשיבה) תפוס.
 עלמה: (נהיה לה רע מכל העסק. אמיר מבחין)
 אמיר: (מרים את הקול) מאיה, לביבה אחת,
 אלוהים לא כזה קטנוני!!!
 עלמה: (מנסה לברוח מעימות) לא נורא,
 אנחנו נאכל את הלביבות, את תאכלי
 מהסופגניות שאת הבאת.

מאיה: אימא, אני יודעת שטרחת בשבילי,
אם רק תצלצלי... ותשאלי את מוחמד
איפה הוא קונה את ה... (מחייגת שוב)

עלמה: (מסתכלת בה) ככה את חיה? מחוברת
באינפוזיה סלולרית לרב שלך 24 שעות
ביממה?

מאיה: בטח!! יש הרבה דברים שאני עוד
לא יודעת - ה' מעמיד אותי כל הזמן
בניסיונות...

עלמה: ברור, והרב... הוא - מין מדריך?
פסיכולוג? מאמן אישי? רב, רב תחומי?

מאיה: יותר כמו הורה. זאת אומרת, סוג
של...

עלמה: אה... יופי, באמת טוב שפגשת אותו.
מאיה: (מחייגת, מקשיבה) עכשיו לא זמין,
את מוכנה לצלצל?

עלמה: לא.

מאיה: אימא בשבילי, למה את מתעקשת?
עלמה: אני לא אבלכל למוחמד את המוח.
רק בגלל שלך אין אישור מאיזה רב.

מאיה: כל כך השתדלתי.

עלמה: גם אני.

עלמה: (מרגישה נאחס, מורידה את הלב'בות
מהשולחו, אולי אפילו אגרטיבי')

מאיה: מה קרה? מה קרה?

עלמה: כלום!!! נעלם השער היפה, את
כבר לא צוחקת... ולא יכולה לאכול את
הלביבות שאני עושה לך מגיל 5, כל שנה
בחנוכה, כי לעולם לא נדע איפה מוחמד
קונה את הירקות... ואני מתעקשת.

(עלמה מת"שבת.)

מאיה: סחרחורת, נכון?

עלמה: שום סחרחורת.

מאיה: תמיד כשאני בסביבה.

עלמה: (אסרטיבית) אין לי סחרחורת.

מאיה: גם בחתונה שלי הייתה לך סחרחורת
בגלל זה עזבת.

עלמה: על אלונקה!!! לא הספקתי לשאול
איפה הכלה ודחפו אותי לתוך עזרת נשים,
דחוסה כמו סרדין בין נשים זרות רוקדות
ומהבילות מזיעה...

מאיה: זה היה הרגע הכי מאושר בחיים
שלי.

עלמה: היה מחניק ורקדתי...

מאיה: אם אבא היה...

עלמה: הרגשתי בחילה נוראית ורקדתי...

מאיה: הוא לא היה משאיר אותי לבד
בחתונה שלי...

עלמה: דווקא כן, כי הוא היה מוציא אותי
על הידיים מהגיהינום שאת כופה עליי.

מאיה: גיהינום??

עלמה: ואני לא מתכוונת לבלות שם את
שארית חיי. (מתאפקת), כשברחת מהצבא
והלכת ללמוד תורה, חשבתי לא נורא,
נערה אינטליגנטית, תספגי עוד ידע,
חכמה, תתעמקי בשורשים, לא חלמתי
שתמכרי את נשמתך!!! מה נתנו לך שם?
מה המופלא שקרה לך, על מה את כל
כך כועסת שאת לא מוכנה לאכול לכיבה
אחת שטיגנתי על מחבת חדשה מתוצרת
הארץ, והגשתי לך על צלחת מכווערת, חד
פעמית מפלסטיק!!!

(שתיקה)

מאיה: את עשית אותו דבר. ברחת מהבית
בגיל 15.

עלמה: אני ברחתי מהקיבוץ, מהחיבוק
של העדר, את נגררת עם העדר ונבלעת.

כרגיל. כולם עישנו, עישנת. כולם שתו
אלכוהול, שתית. עכשיו חוזרים למקורות,
גם את שם, שום בחירה מקורית, זורמת...
זה מסוכן מאיה יש מערבולות בדרך, את
לא שחיינית מצטיינת.

מאיה: מה אני כן?

עלמה: אף פעם לא מתמודדת עם החיים
האמתיים.

מאיה: לוזרית?

עלמה: לא אמרתי.

מאיה: אבל זה מה שאת חושבת!!! (קומה
בבת אחת) אפילו אחרי השבעה של אבא
לא סלחת לי שהתרסקתי כי אצלנו לא
מתפרקים!!! ההורים שלך היו בשואה, את
קרבן של קומונה סוציאליסטית אז מי אני
שאתלונן...

עלמה: כמעט שנתיים לא ראיתי אותך,
חיכיתי שאת תבחרי את המקום והזמן
ואת...

מאיה: שוב מאכזבת אותך...? מה את יודעת
עליי? על העולם שלי?

עלמה: איך יכולתי לדעת אם ביקשת
להתנתק כדי להתחזק?

מאיה: כי את כל כך אנטי, כולכם אנטי... מהרגע הראשון, חיים בלי אמונה וריקים מתוכן בלי טיפת רוחניות, הוא צדק החזון איש הוא צדק שאמר לבן גוריון שהעגלה הריקה צריכה לפנות את מקומה לעגלה המלאה. שהציונות החילונית צריכה לפנות את מקומה לתורת ישראל.

עלמה: מה זה צדק. (מתלהטת במשך המונולוג) סבתא שלך בתור יהודייה טובה בפולין, הייתה אזרחית סוג ב'. סבא שלך היה אזרח סוג ב' ושלם על זה בכמה שנים טובות באושוויץ. הם הגיעו הנה, בנו את עצמם מחדש ואני נולדתי סוג א'. את רוצה לחזור לשטייטל בבקשה, רק תזכרי שבתור חוזרת בתשובה תמיד תהיי סוג ב'. וההורים שלי אם לא אכפת לך, השאירו שריטה עמוקה באדמה הזאת. אז את אל תצטטי לי את החזון איש.

מאיה: (מחזירה באותה עוצמה) ואת אל תוציאי לאור את הספר המתועב ששלחת לי.

שתיקה. עלמה קופאת.

אמיר: זה רגע מצוין להתקלח. אני מזכיר לכן, שבאמבטיה שומעים כל מילה.

הווא יוצא

מאיה: מה חשבת שאם תוציאי ספר על צרות של חרדים, תחזירי אותי אלייך?
עלמה: לא. אבל כן חשבתי שתבואי הביתה ונוכל לדבר.

מאיה: על מה נדבר, אימא? על זה שאת מפרסמת ספר כדי לפגוע בי?
עלמה: כך? איך?

מאיה: לא מספיק שיש לי אימא חילונית, עכשיו היא גם מכפישה את כל העדה? מה את רוצה, כשיהיו לי ילדים בע"ה ידחו אותם מהגן? מבית הספר?

עלמה: אה... אני באמת מתנצלת שאני פוגעת בייחוס שלך... אבל את עשית הסבה, לא אני, ואני עדיין מוציאה לאור ספרים טובים שמדברים אליי...

מאיה: מה זה טובים!!! יצירות מופת!!! אימא, את לא יכולה לפרסם פסולת כזאת בגללי. היא ילדה. היא לא מבינה מה היא עושה.

עלמה: את קראת בעיון, את ה"פסולת"?
מאיה: קראתי ובכיתי...

עלמה: (בטוחה בניצחונה) אז... זה בכל זאת נגע בך.

מאיה: לא הסיפור, המעשה שהיא עושה...
זאת חרפה!!!
עלמה: מחאה.

מאיה: למה דרך ספר, למה בפרהסיה?
עלמה: מפני שהיא כותבת, וספרים יוצאים לאור בפרהסיה. מאיה, היום נשים חרדיות כותבות מציירות, רוכבות על סוסים ומאלפות נחשים...

מאיה: (קוטעת אותה) אבל לא רצות לפרסם כל דבר בחוצות העיר!!!

עלמה: על מי את מגנה?? על חברה צבועה ומתחסדת שרומסת נשים וילדים, והכול לשם שמים?

מאיה: איזה מין בית היה לנו?? איזה ערכים?? אבא רץ להרים, את רדפת אחרי ספרים, כל אחד חי לעצמו ומת לעצמו. ואחרי שהוא מת, לא נתת מקום לעצב, כעסת עליו וקראת לו בוגד.

עלמה: רציתי שהוא יילחם על חייו, אפשר היה להציל אותו... לפעמים יוצאים מזה.

מאיה: אז לא בא לו לצאת מזה, הוא רצה לטפס למונבלאן.

עלמה: נהדר, גאל את עצמו ובגד בנו...!!

מאיה: אלה היו החיים שלו, לא מספיק ששלטת בחייו, ניסית לנהל לו את המוות! בגללך הוא ברח!!!

עלמה: (מתחממת) מאיה, כדאי שנפסיק את השיחה עכשיו.

מאיה: תגנזי את הספר... זה החסד הכי גדול שאת יכולה לעשות בשבילי...

עלמה: ואיזה חסד את מוכנה לעשות בשבילי?? היית מוכנה לנטוש את הדת? מאיה: מה?

עלמה: אם אני אגנוז את הספר, האם את בתמורה היית חוזרת הביתה?

מאיה: את מבקשת ממני לוותר על האמונה שלי?

עלמה: לא על האמונה, על הדת. אל תבלבלי, הקרחת, המטפחת, התחפושת שאת לובשת. לוותר, כן, בדיוק כמו שאת מבקשת ממני לנטוש את הערכים והעקרונות שלי.

מאיה: תגנזי את הספר!!!

עלמה: (נסדקת, מבינה שמאיה שליחה.) אז
בשביל זה באת...

מאיה: נכון מאוד.

עלמה: תגידי מי שלח אותך לעשות לי
הצגות?? ועשית את זה יפה...כי אני לרגע
האמנתי שאת... אחרי כמעט שנתיים, אני
באמת חסרה לך... שאת מתגעגעת כמוני...
שאת...

מאיה: אם תפרסמי את זה, אין לנו שום
סיכוי לשתינו!! חג שמח!!

אמיר: (נכנס בריצה, מהמקלחת, תופס את
מאיה בכוח) מה את עושה, מטומטמת??
היא לא התכוונה.

מאיה: התכוונתי.

(היא עומדת לצאת)

עלמה: (עוצרת אותה) חכי!!! הרב הזה...
הסוג של הורה... מה הוא עושה כשאת
עצובה, רעבה, כשאת פוחדת... מה הוא
עושה בשבילך, ה"סוג של" הזה???

מאיה: (מתוך ביטחון עצמי) מה שאת אף פעם
לא עשית!! מחזק אותי!!

(היא יוצאת, רגע שקט. עלמה מסתובבת כמו
אריה בסוגר)

עלמה: אם עד עכשיו לא הייתי בטוחה
 בעניין הספר הזה. עכשיו אני בטוחה.
אמיר: את לא ההורה היחיד שהילד שלו חזר
 בתשובה...

עלמה: (הרוסה ממאיה) זאת לא הילדה
 שלי...זאת לא הילדה שהייתה לי... (היא
 מוזגת לעצמה משהו לשמות) מצאו ילדה
 מבריקה, מצחיקה, עם עיניים בוערות
 והבטיחו לה את גן עדן כאילו הם עולים
 לשם פעמיים בשבוע לפקח על הבנייה.

אמיר: אימא, את מקבלת 1,000 כתבי יד
 בשנה... הספר הזה שווה את המחיר??

עלמה: זה לא הספר!!! קלקלו לי אותה
 לגמרי, אף פעם לא שמעתי אותה מדברת
 ככה, אפילו העיניים שלה אחרות... (רוואה
 את המזודה האפורה) הוא החזיר את
 המזודה, האידיוט?

אמיר: כן, טקס החלפת המזודות עבר
 בשלום.

עלמה: ברוך השם. אתה רוואה, המזודה כבר
 פועלת.

(שניהם מחייכים)

(יוצאת)

אמיר: (לתמונה של אבא שלו) papa??, אתה חושב שזה פייר לרוץ להרים ולהשאיר עליי את שתי המשוגעות?? אתה יודע שחתמתי לקורס קצינים ושנה קבע רק כדי להישאר בשטח במקומך!!! די, אין לי כוח יותר. אני רוצה לנסוע. לא יכול להיכנס לנעליים שלך, אתה נעלת 42 אני 45 וזה לוחץ. וסדר לה כבר חבר. ברור שהיא לא רוצה, עדיין כועסת עליך... אבל אתם בשמים אמורים לסדר דברים כאלה...

עלמה: (נכנסת, אולי לבושה אחרת, שומעת את הסוף) תמסור גם ד"ש ממני.

אמיר: (נבוך) מה?

עלמה: כלום. בצחוק.

פ"ד אאוט, פ"ד אין לתמונה הבאה

תמונה 4

בבית של רות בני ברק. נר רביעי

חמש חנוכיות דולקות על אדן החלון
או משתקפות מחלון אחר.

(רבקה מסרקת פאה, מסתכלת
בחלון, בשעון, מצלצלת)

רבקה: (בטלפון) ערב טוב מדברת רבקה
אברבוך, רות אצלכם? היא אמרה שאתן
לומדות יחד למבחן? היה לפני שבוע? אני
מבינה. לא, לא הכול בסדר... אני טעיתי.
לילה טוב.

(הטלפון מצלצל) רות?? אה, מינדי!!!
ערב טוב, שמואל כבר חזר? נו, הוא יצא
כבר ב־4:00, כמה זמן צריך לדבר בשביל
לסגור תנאים? כשיחזור, תבקשי ממנו
לעלות אליי... לא, רות עוד לא חזרה. בטח
שדואגת... נו מה? כבר שבועות ככה... אז
תודיעי לי מינדי. תודה.

(רות נכנסת)

רות: ערב טוב.
 רבקה: כבר לילה טוב.
 רות: את אכלת, אימא?
 רבקה: הקטנים לא רצו ללכת לישון לפני
 שתקראי להם "שמע", הבטחת להם!!!
 רות: (אוספת משחקים ומחברות מהרצפה)
 אני עושה לך סלט וביצה.
 רבקה: איזה ספר הבאת לנו היום מהוצאת
 עלמה שגב? (רות נותנת לה) המאהב!!! לא
 פחות ולא יותר (קורעת)
 רות: (מנסה להוציא ממנה את הספר)
 תפסיקי!!! זה לא שלי. קיבלתי בהשאלה.
 רבקה: בלי נדוניה הוא לוקח אותך רב יואל,
 הבטיח לאבא שלך לפני 10 שנים. אז זאת
 צוואה ואת לא תסתובכי בהוצאות ספרים
 בת"א ותעשי לי פוילשטיקים כמה ימים
 לפני אירוסין, זה שידוך טוב וזאת הזדמנות
 רות, אנחנו לא רוטשילד.
 (צלצול בדלת, רבקה פותחת, שמואל נכנס)
 שמואל: ערב טוב, מינדי שולחת לכם יין
 קיגל ומזל טוב.
 רבקה: סגרתם את התנאים?

שמואל: סגרנו. רות, אתם מתארסים בנר שמיני. את הסעודה נערוך אצל אבי החתן, סעודה צנועה. הוא רוצה רב יואל אצלו בבית בחיק המשפחה. והחתונה, אי"ה תהיה בכ"ט בסיוון. מזל טוב.

רות: אני לא יכולה. אני צריכה זמן!!!
שמואל: יש לך זמן. ככה תספיקי לסיים את הלימודים בסמינר, בדיוק כמו שביקשת.

רות: אי אפשר לדחות??
רבקה: בשביל מה לדחות שתספיקי לקרוא עוד ספר??

(רות יוצאת מבואסת)

רבקה: (מראה על השעון שלה) רק עכשיו הגיעה הביתה!!!
שמואל: אבל רק עשר!!

רבקה: ושבע דקות!!! 4 ימים לפני אירוסין שהשם ישמור!!! הגהות היא עושה, בהוצאת ספרים משלנו היא אומרת, ויהודה צבי אומר שראו אותה כמה פעמים בתל אביב. בהוצאת ספרים של חילונים. אני דואגת, שמואל.

שמואל: (ח'רונ') אם יהודה צבי תלמיד
 כזה חכם, איך הוא מספיק לראות כל כך
 הרבה?

רבקה: הוא דואג שמואל, גם לומד וגם דואג
 לאחותו, לא מסתובב בעולם עם פרקי
 חזנות.

שמואל: (כ'ועג) ממש דואג, לעצמו הוא
 דואג. לא מפסיק לדבר על היצר הרע
 וממרר לרות את החיים, ממתי נהיה כל כך
 קיצוני??

רבקה: ומה פלא?? כל יום אני מוצאת אצלה
 ספר חדש מהוצאת "עלמה שגב". ואתה
 מעלים עיין. כבר היה לה "שונאים סיפור
 אהבה", "אהבה וחושך" והיום הגיע גם
 "המאהב".

שמואל: זה הכול? ספרים תמיד היו לה.
 מילא היית אומרת בחור. (צ'וחק)

רבקה: אולי תדבר אֶתה במקום לספר
 בדיחות...? הבטחת לאחיך להשגיח עליה,
 אפוטרופוס עשו ממך!!!!

שמואל: רבקה, ככה זה כלות. היא צריכה
 זמן משלה עם המחשבות שלה. אז שתקרא
 ספרים, למי זה מפריע?

רבקה: (על סף דמעות) לי!!! אני צריכה אותה. כולן מתחתנות דווקא החודש ועומדות לי על הראש עם הפאות, לכולן זה דחוף, מהבוקר עד הערב בחנות עם האימא, הסבתא והדודה... ואיך אני אסתדר לבד עם הקטנים? להשכיב אותם לישון אני לא מספיקה. דבר אתה, שמואל, לך היא מקשיבה.

שמואל: אני מבטיח לדבר אתה... יש לי סיפור בשבילך, אישה אחת באה לרב, אמרה לו: רבי, רבי, מה לעשות, שניים אוהבים אותי, יוסל' ומויישה. עם מי להתחתן, מי מהם יהיה המאושר? עונה לה הרב: את תתחתני עם יוסל' ומויישה יהיה המאושר. (את המשפט האחרון היא אומרת 'חד אתו) כבר סיפרתי?

רבקה: היום עוד לא.

שמואל: אז סיפרתי. טוב, אני יורד למטה לפני שמינדי עולה למעלה.

(צלצול בדלת, הם מסתכלים אחד בשני)

(היא פותחת. מאיה נכנסת)

מאיה: ערב טוב. אני מאיה.

שמואל: שמואל.

מאיה: אני מתנצלת על השעה.
 רבקה: לא צריך להתנצל, הרי אני הזמנתי...
 (לשמואל) הרב עזריאל שלח אותה. אפשר
 להציע לך קיגל?
 מאיה: לא תודה.
 רבקה: מה תשתי?
 מאיה: כלום תודה.
 רבקה: כלום בדיוק נגמר לי. כוס תה? (יוצאת
 להביא)
 שמואל: (מציע לה כיסא) את מהקבוצה של
 החוזרים בתשובה של...
 מאיה: הרב עזריאל.
 שמואל: מספרים על הרב עזריאל...
 רבקה: (קשוחה) שמואל לוס דם קינד ראדן.
 (מגישה לה תה) אני מקשיבה.
 מאיה: (יושבת) אני לא יודעת מאיפה
 להתחיל.
 שמואל: הכי טוב מהתחלה.
 מאיה: (שמה את כתב היד על השולחן)
 קיבלתי כתב יד מהוצאת ספרים, עבדתי
 שם פעם, ועדיין שולחים לי. אחרי
 שקראתי, סיפרתי לרב עזריאל... הוא

ביקש שאמסור לכם את כתב היד, ואתם
תחליטו מה שתחליטו.

רבקה: ואיך זה קשור אלינו?

מאיה: רות אורבוך כתבה את הספר.

שמואל: תני לי רגע... (הוא לוקח את הספר,
מע"ן) מה כתוב בספר הזה?

מאיה: אני חושבת שזה סיפור מאוד אישי...
הכי טוב שתקראו בעצמכם... (קומה)

שמואל: (לרבקה) אם היה משהו... הרב
עזריאל כבר היה מוצא אותי.

מאיה: (מתריסה) הרב לא קרא. אני קצת
סיפרתי.

רבקה: (מתרגזת) ולמה סיפרת אם זה כל כך
אישי???

מאיה: הספר הזה הוא פגיעה בכבוד התורה
וחילול השם!!!!!!

רבקה: (קומה) אני מודה לך שטרחת.

מאיה: (בכיוון הצימח) חייבים להציל אותה
מהוצאת הספרים הזאת... אני מצטערת
שלא הייתה לי דרך אחרת, את חייבת
לדעת.

רבקה: (בזובש) עשית את המוטל עלייך.

שמואל: תודה רבה לך, את עושה מצווה גדולה... (יוצאת)

שמואל: לרבקה בנועם! תני לי לדבר אתה.
(רבקה קוראת לרות. רות נכנסת, שמואל מנופף לה בכתב היד, רות המומה)

רות: מי נתן לכם את זה?

שמואל: על מה הספר, רות?

רות: זה עניין פרטי שלי.

רבקה: איך פרטי, אם את רוצה לפרסם? נו מה? בלעת את הלשון? אני מקשיבה.

רות: זה על חיים של בנות בפנימייה.

רבקה: מה כבר יש לכתוב על חיים בפנימייה? על איזה צרות עשית להן שמה, איך הלכת בגרביים לגמרי שקופים, יצאת בלילות בשביל לדבר עם בחורים מבני עקיבא...!!?

רות: אימא, זה סיפור על תיקון.

שמואל: (בתחושת הקלה) נו שווין!!!! תיקון זה טוב.

רבקה: ולשקר זה רע!!! מעכשיו את לא יוצאת מהבית. רק לסמינר ובחזרה, יהודה צבי ילווה אותך. עכשיו שבי, אנחנו

נעשה הסכם. תרשמי (רות כותבת) אני רות אברבוך, מתחייבת לא ללכת יותר להוצאת הספרים החילונית בת"א. לא לשקר למשפחתי. ולקיים את החתונה במועד שנקבע. ועכשיו תחתמי.

רות: לא חותמת.

רבקה: אז גם לסמינר את לא הולכת. עד החתונה את בבית. (נועצת בה עיניים, בודקת את התגובה שלה) מחללת את השם בהוצאה של חילונים...?? פרנסה לא תהיה לך, ובעלך, איך ילמד? ממה תחיו?? מחר את הולכת עם יהודה צבי לעלמה שגב ואומרת לה שעניין הספר, נגמר.

שמואל: רבקה בנועם!!!

רבקה: תחתמי.

רות: אני לא חותמת על שום דבר.

(רות יוצאת במהירות החוצה)

רבקה: אתה שמעת אותה?

שמואל: (מתוודה) רבקה, כשסילקו את רות מהפנימייה, והרב קרא לי לשיחה, הוא אמר דברים קשים מאוד על רות. ולא את הכול סיפרתי...

רבקה: (שותקת מתוודה)

שמואל: הוא אמר שהיא מפיצה עליו שקרים
ומכתימה את שמו ברכים.
רבקה: איזה שקרים, שמואל?
שמואל: אני... לא העזתי לשאול.

הם נועצים מבט אחד בשני. פי"ד אחוט

תמונה 5

בית של עלמה

לילה, מוזיקה של חצוצרה, (מפוחית)
רות דופקת על הדלת. היא מתנשפת,
ניכר בה שבאה בריצה.

אמיר: (פותח את הדלת, היא מסירה פאה
ג'ונג'ית מהראש) היי. יפה לך הג'ינג'י...
אצלכם מתחפשים גם בחנוכה?

רות: איפה עלמה?

אמיר: מסתכל עליה, היא נראית נסערת
(רווחה סימון של מכה בלחי) מה זה? מי עשה
לך את זה?

רות: זה שום דבר.

אמיר: כדאי לשים משהו, זה מדמם.

רות: לא צריך.

אמיר: שימי קצת קרח...

רות: (אסרטיבית) איפה היא? אני צריכה
לדבר איתה!!!

אמיר: היא בפגישה, צריכה להגיע. את
יכולה לנסות אותי בינתיים. (הוא פונה

לדלת)

רות: אל תסגור!

אמיר: למה?

רות: שלא יהיה יחוד, מסתכלת בחלון. הוא
פה.

אמיר: מי?

רות: עוקבים אחריי.

אמיר: חכי כאן. (פונה לצמח)

רות: (היסטרית) אל תצא!!!

אמיר: (הוא בדלת) אל תדאגי. שובר לו כמה
עצמות וחוזר.

רות: הוא יפגע גם בך.

אמיר: רות, אף אחד לא יפגע בי, אף אחד.

רות: זה אחי...

אמיר: אחיך הכה אותך??

רות: הוא ילד...

אמיר: בשביל ילד הוא מכה לא רע, מאיזה
גיל הוא מתאמן? (מסתכל בה) אוקיי,
בשבילך אני מוותר על היצרים שלי.
לא מרביץ... נרגעת? (מביא לה קרח)

שימי כמה שניות על הלחי ושבו פנים
לגבולם.

רות: תראה. (מוציאה את ה"מאהב" קרווע
ומלוכלך)

אמיר: אואה!!! (מסתכל בספר הקרווע) גם
זה עבודה של הילד?

רות: קניתי חדש, אבל כאן יש הקדשה...
אולי מאדם יקר לה.

אמיר: (מסתכל בספר) מאוד יקר לה מאבא
שלי, הוא נהרג בסופת שלגים במונבלאן,
לפני 5 שנים.

רות: ישמור השם.

אמיר: השם דווקא נרדם בשמירה. אבל אני
לא מאשים אותו. (מח"ך) ככה הוא רצה,
אבא שלי...

רות: כל כך לא רציתי לצער אותה.

אמיר: אל תדאגי, אני אגזור את ההקדשה
מהספר הזה, אדביק על הספר הזה ובא
לציון גואל.

אמיר: למה היכו אותך?

רות: הם גילו שאני כותבת... המשפחה.
מישהו הביא את כתב היד.

אמיר: מי הביא?

רות: אני לא יודעת. הם קראו מה כתוב
שם... ובנר שמיני אני מתארסת... זה יכול
להרוס הכול.

אמיר: מתארסת?? ואוו!!! איזה יופי, עם
מי?

רות: זה שידוך.

אמיר: אה, שידוך זה טוב.

רות: אני אחכה לה במשרד (היא עולה, הוא
עוצר אותה)

אמיר: תגידי, השידוך מוצא חן בעינייך?

רות: זה שידוך טוב.

אמיר: אז אם זה שידוך טוב והילד המשוגע
רץ אחרייך, למה את מתעקשת על הספר
הזה?

רות: ולמה אתה מנגן?

אמיר: כדי לא לשמוע את עצמי חושב.

רות: זה בדיוק.

אמיר: זה לא בדיוק! אחריי לא רודפים ואין
לי שידוך, חוץ מזה אחרי שאחותי חזרה
בתשובה... אימא שלי במסע מטורף...

רות: אחותך חזרה בתשובה?

אמיר: לא ידעת? אימא שלי ואחותי לא מדברות כבר שנתיים, ויכול להיות שהספר שלך הוא לא רק ספר, גם הוא חלק מהמלחמה של שתיהן.

(עלמה נכנסת)

עלמה: היי, רות טוב שאת פה, בשורה משמחת. בשבוע הבא אני מכניסה את הספר שלך לדפוס!!! (מבחינה במכה) מה קרה לך?

רות: זה אחי, יהודה צבי... עלמה...

אמיר: הם עלו על הספר שלך.

רות: מישהו הביא את כתב היד, לאימא שלי...

אמיר: (סרקסט'י) מישהו הביא את כתב היד לאימא שלה... (יוצא בכעס)

רות: אני מצטערת עלמה כל הלילה היו לי חיבוטי נפש ממש... תבטלי את הדפוס.

עלמה: השתגעת? מה קרה?

רות: בנר שמיני אני מתארסת.

עלמה: מתארסת?

רות: בקיץ החתונה, לא סיפרתי כי רק אתמול סגרו את התנאים. אני אתחתן ואחר כך אתייעץ עם בעלי...

עלמה: את מכירה אותו? זה שידוך לא?

רות: נפגשנו כמה פעמים...

עלמה: אז על מה תתייעצי?? הוא יתמוך בספר שתוקף את החברה החרדית?? אל תשלי את עצמך.

רות: גם הדוסים לא כולם דומים...

עלמה: אני יודעת יש סופרות, עיתונאיות ועדיין רבע מהנשים הדתיות חוו הטרדה מינית ורובן מעולם לא התלוננו.

רות: כמה נשים מתלוננות בכלל?

עלמה: נכון, לכן הספר שלך הוא לא עוד ספר, הוא שליחות.

רות: עלמה, את לא מקשיבה לי!!!!

עלמה: רות, סיפורים כאלה מתרחשים ברוסיה, אמריקה, אפריקה, אלסקה... אלפי נשים יקשיבו לך.

רות: אני יודעת שיש לנו חוזה ואני חייבת לך כסף... אני...

עלמה: אני לא אוציא ספר בכוח רק בגלל חוזה. תזכרי למה הגעת אליי, למה את מתגנבת להוצאה חילונית כבר כמה חודשים... מה אמרת לי בפגישה הראשונה,

שאת חייבת לכתוב כי את חייבת לספר
ורוצה שידעו. אני אעזור לך...

(פאזזה)

רות: את לא יכולה לעזור לי. אף אחד לא
יכול ויהודה צבי מסתובב בבית ומדבר
על כוחות הרשע ומלאכי חבלה... וזה
מפחיד...

(היא חוטפת התקף שיעול, מתמשת בוונטולין,

עלמה נותנת לה מים)

עלמה: ממתי את סובלת מזה?

רות: זה התחיל בפנימייה... אחרי שאבא
שלי נפטר...

עלמה: ואחרי שהרב נגע בך... (רות מסתכלת

בה) וזה נמשך שנתיים... סיפרת למישהו?

לאימא? ניסית לספר? (רות מהנהנת).

רות: היא לא רצתה לשמוע!!!

עלמה: בקיבוץ, כשהייתי בת 9, סיפרתי

לאימא שלי ששומרי הלילה נוגעים בילדים

בבית ילדים... היא הסתכלה עליי ואמרה

לי "את מדמיינת!!! אצלנו אין אנשים

כאלה" תדמייני משהו שמח!!!

רות: ומה עשית?

עלמה: דמיינתי משהו שמח וברחתי משם
בגיל 15.

רות: עלמה, את מוציאה את הספר שלי כי
הבת שלך חזרה בתשובה? יש קשר?
(פאוזזה)

עלמה: בהתחלה היה... אפילו נעזרתי
בו... היום כבר לא. זה ספר חשוב ואני
רוצה להוציא אותו לאור... את עשית
דרך קשה, אל תבגדי בעצמך רק מפני
שנבהלת.

רות: עלמה אני לא רוצה מלחמות, אני
מתחתנת, ולא יכולה לבוא לכאן יותר. (קמה,
אורזת את הנ"רות שלה כבר מאוחר).

עלמה: את כמו אדם שחי במערה... מותר לך
לרצות לצאת, לראות, לדעת, להרגיש...
אלה החיים שלך. ואם קשה לך להתמודד
עם המשפחה. אני אהיה גם שם. אני אדבר
אתם!

(הו עומדות רגע אחת מול השנייה. עלמה
פתאום מחבקת אותה. רות מתמסרת.)

(היא יוצאת במהירות, אמיר נכנס)

עלמה: לא הלכת לישון?

אמיר: צותתי. למה התכוונת "אני אדבר אתם?" מי זה אתם?? את מתכוונת לעשות ביקור אצל משפחת אברבוך??
עלמה: זה סיפור אמתי. הספר שלה. הגיע הזמן שהם ידעו.

אמיר: זה לא התפקיד שלך!!! מה את פקידת סעד שתתפרצי אליהם הביתה? תעזבי כבר את הספר הזה, זאן דארק שלך מתפטרת רוצה לחזור הביתה לבני ברק לא בא לה לעלות על המוקד. את לא רואה?

עלמה: מה אתה מציע? לסתום לה את הפה כאן, כמו שעשו לה שם?

אמיר: היא ביקשה ממך לרדת מהספר!!!
עלמה: היא מבוהלת!!!

(היא לוקחת כמות של ויטמינים בבת אחת עם יו)

אמיר: לא לקחת כבר?

עלמה: (קצרת רוח, מתפרצת עליו) אמיר ויטמינים. לוקחים כל יום. שלוש פעמים ביום ארבע פעמים ביום חמש פעמים ביום ואם רוצים גם שש פעמים ביום. לא מתים מזה, (מוזגת לעצמה כוסית יו) וגם מזה לא

מתים!!!! אתה תופס שאחותך הביאה
למשפחה שלה את כתב היד?

אמיר: הזהרתי אותך! במקום שעומדים בעלי
תשובה אין מקום לאף אחד. המושגים שלה
השתנו. מתי תקבלי את זה?

עלמה: את הקיצוניות הפנאטית לעולם
לא!!!

אמיר: (מתעמת אותה) את לא מקבלת
כלום!!!! איך שהיא נראית, איך שהיא
מתלבשת, איך שהיא מדברת, איך קוראים
לבעל שלה?? (שותקת) את לא זוכרת איך
קוראים לבעל שלה. זה אבוד. היא לא תחזור
הביתה, לא תהיה מה שהייתה נגמר. ואני
נורא עייף מהמלחמה הזאת, אני שומע את
הגעגוע שלך בלילה ואת הכעס ביום... יש
לך שני ילדים, זה הכול, תוותרו...

עלמה: על מה? (מת"שבת) על הילדה שלי...
היא חלק ממני... העיניים שלי שלה,
האצבעות שלי שלה, לאן שהיא הולכת...
גם אני... זה אף פעם לא נגמר, היא תעתה
ביער... עלתה על השביל הלא נכון... עוד
כמה קילומטר היא תגלה שזאת דרך ללא
מוצא ותתפורר... מי יחכה לה שם?

(אמיר שותק)

עלמה: (נטדנקת) שנתיים אני מחפשת את הצחוק שלה בתוך הזיכרון שלי ולא מצליחה לשמוע...

אמיר: (מתפרט) אז תעשי משהו!!!! שיקרב אותה, שירגיע אותה, שתרגיש שאת אוהבת אותה... זה לא מובן מאליו, בכלל לא מובן מאליו!!!!

עלמה: מה כן מובן מאליו?? אתה יולד ילדים וחותרם על חוזה ויתור?? אני צריכה לבטל את עצמי, רק מפני שהיא התקבלה למועדון היוקרתי של העם הנבחר?? (יוצאת)

אמיר: לאן?

עלמה: לבני ברק, לבקר את משפחת אברבוך.

אמיר: אימא, את תפגעי ברות!!!!

עלמה: להיפך! (יוצאת)

אמיר: (מרים טלפון) מאיה! אימא יצאה להיכנס חזיתית במשפחת אברבוך. את רוצה לעשות מצווה? זאת ההזדמנות שלך. תעצרי אותה לפני שהיא הורסת גם אותם.

אמיר: (מדבר אל אבא שלו) מה? חשבתי שאנחנו מנהלים דיאלוג, שנינו. אז מתברר

שאתה בכלל לא בעניין. אז יש לי חדשות
בשבילך, אתה בעניין! מוצא חן בעיניך או
לא, המשמרת שלי נגמרת. אני משתחרר
ונוסע. אין לך חברים שם בשמים? לא
הולך? אז דבר עם אלוהים. זה SOS הפעם
הוא יקבל אותך.

פי"ד אאוט פי"ד אין מוזיקה מעבר לתמונה
הבאה

תמונה 6

בית של רות בני ברק

נרות בחנוכה.

עלמה, רבקה ושמואל בסלון ביתה של רות

עלמה: אני לא מעוניינת להתמקח. באתי לשוחח אתכם על הספר ואני מבקשת שרות תהיה נוכחת.

שמואל: חבל שהעניין נודע לנו רק עכשיו, אין לי טענות כלפיך את בעלת מקצוע... את מוציאה ספרים. אבל רות נכשלה כאן בדבר עברה ואין ספק שספר כמו שלה, אם יצא לאור לא עלינו, הוא בבחינת חילול השם. צריך להשמיד או לגנוז, אני כמובן אשלם לך את כל ההוצאות...

עלמה: מר אברבוך...

שמואל: שמואל.

עלמה: בבקשה תקראו לרות.

(רבקה יוצאת)

שמואל: גברת עלמה, אנחנו נשלם עד הפרוטה האחרונה, תני לי את הנפש ואת הרכוש תיקחי לך.

עלמה: ספר זה גם גוף וגם נפש. אי אפשר להפריד.

שמואל: (מנסה להחמיא) דברים נאים מפי אישה נאה, מאוד נאה, אם יורשה לי...

עלמה: מר אברבוך!!!

שמואל: שמואל...

(רות נכנסת עם רבקה, שתיקה. רות ועלמה

מחליפות מבטים)

שמואל: אני לא מביין אותך, הפרשה הוצנעה כדי לשמור על כבודך וכבוד המשפחה...

רות: (מתגוננת) השמות בדויים...

שמואל: ואצלנו לא ידעו במי מדובר??

עלמה: שידעו שמואל. הגיע הזמן. הרי אצלכם כתוב שאם אדם עובר עברה בסדר (אפילו) הקדוש ברוך הוא מכריז עליו בגלוי.

שמואל: (מתחיל להתרגז, לרות) ועכשיו את עומדת להינשא, להיות אשת איש, אימא לילדים בעזרת השם... הספר הזה...

זה חורבן הבית (לעלמה) אני מבקש ממך
לבטל את החוזה, יעלה כמה שיעלה...

עלמה: החוזה נחתם בין רות לביני, אם היא
תבקש לבטל את החוזה, אני אשקול את
זה מחדש (מסתכלת על רות, מעודדת אותה
במבט)

רבקה: ריבוננו של עולם איך אפשר להרוס
משפחה שלמה בגלל רוח שטות שנכנסה
בה??

עלמה: רוח שטות? את קראת מה שכתוב
שם? ואת חושבת שזה נכתב מתוך רוח
שטות??

שמואל: גברת עלמה, אני ממש מבקש!!!
רות: אי אפשר לבטל אימא, אין לי שקט...
מאז מה שקרה אין לי שקט.

שמואל: ואם תוציאי את זה לאור, יהיה לך
שקט? בכל העיר לא יהיה שקט.

רבקה: דברים כאלה צריך לשכוח, לתת
לזמן לטשטש... רות'ל, כל זמן שהנר דולק
אפשר לתקן.

עלמה: זה התיקון!!! זאת הדרך שלה
להתנקות מהבושה וההשפלה.

רות: זה בדיוק... הספר הזה בשבילי הוא תיקון.

רבקה: לא, רות'ל, הספר הזה הוא קלקול, כל המספר לשון הרע אין לו חלק לעולם הבא... ועכשיו את מחויבת כלפי המשפחה.

עלמה: (מתחילה לאבד סבלנות) היא לא מחויבת לאף אחד חוץ מאשר לאמת.

רות: (תופסת ביטחון. נחושה.) לעצמי אימא, עכשיו אני מחויבת לעצמי.

רבקה: (מתפוצצת עליה) ואיך תחיי עם עצמך? בת חורגת לעדה, עוכרת ישראל, מנאצת...? והם גם יבטלו את החתונה. (פאוזה קטנה) את זה תגנזי, ובעוד כמה שנים, אם הבעל לא חניוק, הוא ירשה לך לכתוב ספר אחר. כישרון לא הולך לאיבוד.

רות: אני הולכת לאיבוד אימא. חולמת על זה בלילות, שומעת קולות בדמיוני, בהקיץ חלומות בלהה... 7 שנים... אין לי מנוחה...

שמואל: ואם תפרסמי בפרהסיה, 70 שנה לא תהיה לך מנוחה, פעמיים יאשימו אותך.

עלמה: במה אפשר להאשים ילדה בת 12?
שמואל: הם יאשימו!!! פעם אחת, מפני
 שאת החטאת את כבוד הרב, ופעם שנייה
 מפני שאת מפרסמת את זה ברבים וחוטאת
 בלשון הרע.

עלמה: היא החטיאה אותו? לא מספיק
 שהתנכרתם לה והעליתם אותה לעולה על
 מזבח הפחד, עכשיו אתם עוקדים אותה
 בפעם השנייה?? (ניגשת לשמואל) לא
 תעמוד על דם רעך!!!

שמואל: לשון הרע קשה משפיות דמים
 גילוי עריות ועבודה זרה.

רות: (רותחת) אני הייתי בת 12!!!

שמואל: ונזקקת לרחמיו הגדולים, ונזקקת
 לקרבתו...

רות: (מרימה את הקול) לקרבה של אב!!!
 לא לקרבתו של גבר והוא...

רבקה: (מאבדת עשתונות) ריבוננו של עולם,
 תניחי לתועבה הזאת אף אחד לא כועס
 עלייך...

עלמה: אבל היא כועסת!!! היא קרבת
 למעשה אלימות, שאתם הפכתם לסוד

משפחתי אפל, רק מפני שאתם לא רוצים
 לדעת, מה שאתם חייבים לדעת.
שמואל: גברת עלמה...

רות: (מתפרצת) אבא רק נפטר ואני... ואיך
 אתה ואימא, נתתם שישליכו אותי בלי
 הגנה. חודשים שכבתי ערה בלילות, קראתי
 (על רבקה) לה, בכיתי בקול, חזק בכוונה
 כדי שהיא תשמע... רציתי לספר...
רבקה: אז למה לא סיפרת? אני לא שמעתי
 אותך.

רות: לא רצית לשמוע וגם לא אתה, שניכם...
 וגם אלוקים לא היה שם...
 (רבקה מעיפה לה סטירה)

שמואל: רבקה בנועים...

(רות מתנדנדת שנייה, עלמה תוקעת מבט
 רצחני ברבקה)

רבקה: גברת עלמה... זה מספיק...!!! אנחנו
 צריכים לדבר בינינו, זה עניין פרטי.
 (עלמה הולכת לכיוון הדלת)

רות: לא עלמה!!

רות: (לרבקה, מתקיפה) את שמעת אותי
 מקיאה בלילות, מסתובבת בבית לא ישנה

ואף פעם לא שאלת אותי מה קרה שם. אף פעם!!!

רבקה: וגם עכשיו אני לא שואלת!!!
עלמה: אז ספרי עכשיו, ספרי להם, מה קרה שם בספרייה כשאת והרב ישבתם יחד... והוא...

רות: היה מלטף אותי, בהתחלה... חשבתי ש...זה כמו שהורים מלטפים ילדים... הוא היה מספר ומקריא כל כך יפה, ואז האצבעות התחילו להתרוצץ על כל הגוף שלי כמו משוגעות...

רבקה: (קשה לה) מספיק רות'ל..., גברת עלמה אני מבקשת ממך... לא הזמנתי אותך!

עלמה: (מתעלמת, לרות) ואת ביקשת שיפסיק, נכון רות, ביקשת שיפסיק...

רות: והוא לא הפסיק אני רק עצמתי את העיניים והתפללתי והתפללתי שמישהו יפתח את הדלת, יכנס לספרייה... שה' יעשה לי נס והוא לא עשה!!! (פאוזת רות משתמשת במשאף, עלמה מסתכלת בה מודאגת)

רבקה: (מחזיקה את עצמה לא להיסחר),
לברוח היית צריכה. לא לעצום את
העיניים.

רות: אני פחדתי לנשום, אימא.

רבקה: (על הסף שלה) הרגשתי שקורה
אצלך משהו נורא... לא רציתי לשאול...
(נסדקת) פחדנו לדעת... אני אלמנה עם
שישה ילדים, מה יכולתי לעשות? להטיל
ספק ברב? ועוד אחרי שקיבל אותך
לפנימייה כזאת יוקרתית בלי תשלום...
(משנה גישה) ולמה רבוינע של עוילם, את
לא יכולה לשכוח?

(רות מקבלת התקף צחוק די היסטרי, רבקה
נבוכה מסתכלת בשמואל, עלמה מסתכלת
על רות מודאגת)

רבקה: מה קרה לך? דיבוק נכנס בילדה
הזאת... את לבנה כמו בר מינן.

רות: מספיק!!! (מתפוצצת) אתם ידעתם!
את ידעת! אתה ידעת! אתה דיברת עם
הרב ואני אמרתי לו שזה שקר!

שמואל: הם אמרו שאת מדמיינת שלא היה
ולא נברא. איך יכולתי לדעת?

רות: ולמה הקשבת לו ולא האמנת לי?

שמואל: אפילו זאת אמת ונעשה לך עוול ירחם השם, זו הדרך? ללכת להוצאה חילונית כדי ששם יגידו, "הנה גם בחורה משלהם מכפישה... " איך מספיק שנאת חינם?

עלמה: שם לא יגידו, אצלכם יגידו!

רבקה: (מתעלמת ממנה) את תלכי להתייעץ... יש אצלנו רבניות שיכולות לעזור... לחזק... אני אמצא רבנית בעלת ניסיון, את תדברי אותה.

(עד"ן יושבת לידה, מחבקת אותה) וזה יעבור... את תשכחי... הכול תשכחי...

(עלמה עומדת לצאת)

רות: (מתעלמת ממנה. לעלמה) אל תלכי, אני צריכה לדבר אתך. (לרבקה, קשוחה) ביחידות אני רוצה לדבר אותה, אימא.

(רבקה ושמואל יוצאים. רות מדברת במהירות ובלחש)

רות: אני רוצה להוציא את הספר. זה מה שאני רוצה, ואם חטאתי בלשוני ואלוקים ישנו, זה בדיוק מה שהוא רוצה ממני שאוציא את הספר לאור.

עלמה: (מסתכלת עליה) את בטוחה?

רות: בטוחה. ואת צדקת. שום תיקון היא לא צריכה לעשות בסוף הספר, ילדות קטנות אין להן מה לתקן.

(עלמה מחבקת את רות)

רות: תודה שבאת, עלמה.

(רבקה נכנסת, עלמה פוסעת לכיוון הדלת)

צלצול בדלת, רבקה פותחת, מאיה נכנסת.

(ועלמה מסתכלת, מאיה תופסת את העיניים

של עלמה. היא קופאת)

עלמה ומאיה נועצות מבט אחת בשנייה.

רבקה עוקבות בעיניים אחרי שתיהן.)

עלמה: שלום מאיה.

רבקה: אתן מכירות?

מאיה: שלום אימא!!

רבקה: הבת שלך? (פאזזה, מגוננת עליה,

כמעט משוויצה בה) נסתרות דרכי האל.

היא ילדה טובה הבת שלך, קצת קיצונית,

מדקדקת מדי, אבל כוונותיה טובות.

עלמה: אין לי ספק.

מאיה: (שועטת לכיוון רות) את רות??

רות: כן...?

מאיה: אני קראתי את הספר שלך... אל תפרסמי.

רות: מה?

מאיה: זאת תועבה... ואת יודעת את זה.

רות: מה? (מקבלת התקף שיעול)

מאיה: היא משתמשת בך, מנצלת אותך ומוליכה אותך שולל. אל תיתני לה להחטיא אותך. היא עושה את זה בכוונה...

רות: בבקשה, מאיה, תעסקי בחטאים שלך, את שלי עזבי בשקט!

מאיה: ריבוננו של עולם תקשיבי!!! היא מרגישה שנגזלתי ממנה ולא תבחל בשום אמצעי... להחזיר אותי חזרה. את קלף מיקוח. היא גונבת את נשמתך.

רות: זה לשון הרע לדבר עליה ככה. מה שהיא עשתה בשבילי בשעה אחת, אף אחד לא עשה כל החיים.

מאיה: מה היא עשתה? פיתתה אותך לכתוב צהובון וולגרי על בני ברק!

(רות יוצאת. רבקה יוצאת אחריה)

עלמה: (שקטה ומיואשת) את יודעת... ההלכה תובעת מהחוזרים בתשובה שיהיו "שותקים" בראשית דרכם בתשובה. ממי

קיבלת לגיטימציה לחשוב שאת יותר טובה מאחרים, שהאלוהים שלך יותר טוב מהאלוהים שלי? איפה גדלת? על איזה ערכים שאת משתתפת במצעד האיוולת לחשכת ימי הביניים?

מאיה: הם לא אשמים אימא, את לא יכולה להרוס את כל העולם בגללי. את יודעת מה מחכה לה? נידוי מוחלט! תרחמי עליה...

עלמה: מאיה, את יקרה לי יותר מחיי, אבל את כל כך שטופת מוח שאין טעם לבזבז מילים, רות נלחמת על חייה ואני אעשה הכול כדי להציל אותה.

מאיה: תוציאי את הספר... ולעולם לא תראי אותי יותר. (׳וצמת)

רבקה: (מתקרבת לעלמה) אני מכירה את הרב שלה. איש טוב, יודע לקרב לבבות... (עלמה שותקת)

רבקה: יש מחמירים בין החוזרים בתשובה אבל למען שלום בית מוכנים לעשות ויתורים. בכל זאת כיבוד אב ואם.

עלמה: אני חושבת שהדיבר הזה כבר לא מדבר אליה.

רבקה: אולי טעינו גברת עלמה, שתינו מאבדות את הילדות שלנו, עכשיו את צריכה לטפל בילדה שלך, בילדה שלי אני אטפל. עזבי את רות.

עלמה: היא חופשיה.

רבקה: אל תפרסמי עכשיו!!! אני אדבר עם הרב ואדאג שמאיה תבוא הביתה, לדבר עם אימא שלה ובני משפחתה. לפחות פעם אחת בשבוע.

עלמה: תודה, אבל אני לא רוצה שום מתווך משלכם ביני לבין הבת שלי.

רבקה: תראי, גברת עלמה, יש צרות שאפשר לקבל עליהן תנחומין, כמו על מחלה או על הפסד ממון, אבל על הפסד נפשות... היא הילדה הבכורה שלי... דם מדמי בשר מבשרי, אל תרחיקי אותה ממני...

עלמה: (קמה) את מרחיקה רבקה. את מרחיקה... שלום וסליחה שהתפרצתי אלייך הביתה בלי הזמנה.

(עלמה יוצאת. שמואל נכנס)

(פאוזת קטנה)

שמואל: אני דיברתי אתה רבקה.

רבקה: ואם לא עלינו היא צודקת... וככה קרה לה...?? מה עם הילדות האחרות שמואל...? מה עם שתי הקטנות שלי, שילכו גם הן לפנימיה??

(רות נכנסת. שתיקה)

שמואל: תקשיבי, רות. אבא שלך ז"ל היה מאוד מקורב לרב יואל, אם את לא חוזרת בך מהספר הזה, עוד היום אני מחויב לספר לו את האמת. ואם הוא חו"ח יבטל, את תיסעי לאמריקה כבר מחר, שלא יראו אותך בעיר ואנחנו נגיד ששם במשפחה צריכים לך באופן דחוף.

רבקה: מה יהיה על הקטנים שלי? מי ירצה להשתדך להם מי? האחים שלך עצמך ובשרך אות קין את שמה עליהם לעולם ועד.

רות: אני לא יכולה לחזור בי, אימא...

רבקה: לא יכולה... למה לא יכולה? למה לא יכולה?? (היא על סף איבוד עשתונות) למה לא יכולה? (שמואל מחזיק אותה, מנסה להרגיע היא הודפת אותו, מחזיקה ברות, מטלטלת, מחבנקת) לאן תלכי רות בלי אלוקים איך תחיי בלי אלוקים?? השם

מעמיד אותך במבחן, את צריכה לבער את
החמץ מתוך הנשמה, ויפתחו לך שערי
תשובה!

רות: אני לא יכולה לחזור בי.

רבקה: אם את לא חוזרת כך, את לא הבת
שלי יותר.

רות יוצאת, שמואל יוצא אחריה, רבקה קורסת
לתוך הכורסא.

תמונה 7

מוצאי שבת נר שמיני

אמיר בבית אורז תיק גדול. צלצול.

רות נכנסת עם תיק יד

אמיר: היי.

רות: שלום. עלמה נמצאת?

אמיר: (על המזוודות) היא במשרד. מה, את

עוברת לגור כאן?

רות: אני נוסעת, באתי להגיד שלום. (רוחה

את התרמי'ל) גם אתה נוסע?

אמיר: כן.

רות: לאן?

אמיר: אני אתחיל בצרפת... ואת?

רות: אני נוסעת לאמריקה.

אמיר: אמריקה!!!! יופי, מה זה טיול

שורשים?

רות: ביטלו את האירוסים.

אמיר: אה, אני מצטער.

רות: השידוך, זאת הייתה צוואה של אבא שלי ואני הפרתי אותה, זה מה שהכי כואב לי.

אמיר: אז הם ויתרו עלייך בגלל הספר ו... מה יהיה אתך עכשיו?

רות: אני אהיה בניו יורק אצל המשפחה בברוקלין. דוד שמואל יבוא לקחת אותי. בבני ברק אני לא יכולה להישאר.

אמיר: ניו יורק מדהימה, גם אני מתכוון להגיע לשם... אני עוד אגיע לכל המקומות שחלמתי, הנשמה שלי רוצה לעוף, לנשום. עוד לא סיפרתי לאימא שלי שאני נוסע, אף פעם לא השארתי אותה לבד.

רות: אם אתה רוצה לנסוע, תיסע, לכל נשמה יש את התפקיד שלה.

אמיר: ואם הנשמה לא יודעת מה התפקיד שלה? מי יגיד לה?
רות: היא יודעת.

אמיר: נכון... תראי איזה צירוף מקרים, שנינו יתמוים מאבא, לא כל כך מסתדרים עם האימא, שנינו נוסעים הלילה... אם היינו בזמן אחר, במקום אחר הייתי אומר

לך, בואי אתי... בואי נברח מהבלגן הזה,
ניקה פסק זמן... לא חשוב לאן אפילו
נפליג לאי בודד...

רות: (מח"כת) אי בודד??

אמיר: בטח, חול לבן, ים כחול, שחפים,
אגוזי קוקוס כשרים, סירת מפרש... אני
שותה רד בול, את רצה בחוף עם פאה
ג'ינג'ית...

רות: אופניים.

אמיר: מה?

רות: תלמד אותי לרכוב על אופניים...

אמיר: אה, אופניים, בטח... את תכתבי, אני
אנגן לך...

רות: (מתקרבת) אני הייתי באה...

אמיר: (מתקרבת אל'ה) באמת? היית באה
אתי?

רות: כן.

אמיר: אני הייתי שומר עליך.

רות: אני יודעת... (מח"כת)

(הם מתנשקים, ומיד מתרחקים אחד מהשני)

אמיר: בזמן אחר במקום אחר...

רות: (נבוכה) אתה בחור טוב.

אמיר: אני? החלום של כל אימא פולנייה,
ומה זה עוזר לי?

רות: (צוחקת בשקט)

(עלמה נכנסת)

עלמה: היי רות. (רואה את המזוודות, שמחה)
את עוברת לגור אצלנו?

רות: אני נוסעת לברוקלין... למשפחה שלי.

עלמה: נוסעת? (מתבאסת) למה?

רות: עלמה, ביטלו את האירוסים. אם אני
אישאר, ינדרו את המשפחה, לאחים שלי
לא יהיה שידוך ויחרימו את סלון הפאות,
אתמול כבר הדביקו על החלון שני
פשקווילים.

עלמה: מה תעשי שם?

רות: אני אכתוב.

עלמה: איך?

רות: כמו שכתבתי כאן.

עלמה: אז את יוצאת מכלא אחד ונכנסת
לאחר, ושם כבר יחתנו אותך עם זקן, או
נכה או אלמן.

רות: אני חייבת להגן עליהם מלשונות
רעות!

עלמה: זה מוזר, את הגיבורה שלך, שחררת מתיקון והוצאת אותה לחופשי.

רות: אני לא עושה תיקון, זאת בחירה! זוכרת שאמרת שאני יוצאת ממערה, זה נכון אבל לא ידעתי שהאור כל כך יכאיב בעיניים. אם אני אישאר פה, עלמה, אני אף פעם לא ארגיש וגם את לא... אני לא יכולה להיות במקום מאיה...

(פאוזת פיצ'ת)

עלמה: מתי את נוסעת?

רות: הלילה. דוד שמואל מחכה לי. תודה עלמה, בלעדייך לא הייתי מסיימת את הספר הזה, את אישה מדהימה.

עלמה: (פגועה) אני לא אוהבת פְרדות.

רות: (כאמיר) תשמור על עצמך.

אמיר: גם את. שלום.

רות: שלום

אמיר: להתראות

רות: להתראות

אמיר: ביי.

(היא מח"כת ויוצאת)

עלמה: (רווחה את התרמי'ל) היא שכחה את
התיק שלה, רוץ תנסה לתפוס אותה!!!

אמיר: (מסתכל בה) זה לא שלה, זה שלי.

עלמה: (מופתעת) מה?

אמיר: אני נוסע.

עלמה: מתי?

אמיר: הלילה.

עלמה: מה הפתאומיות הזאת?? למה
הלילה?

אמיר: אם אני לא אסע הלילה, את כבר
תמצאי דרך להשאיר אותי בבית.

עלמה: יש לך כרטיס?

אמיר: מחכה לי בשדה התעופה.

עלמה: תגיד אתה יצאת מדעתך??

אמיר: אל תעשי לי את זה קשה. אני חייב
להיות עם עצמי להירגע.

עלמה: אז תיסע לאילת, לגליל, תתנתק
לכמה ימים...

אמיר: אני נחנק!!! ונמאס לי לצפות
במלחמות שלך. והכי נורא שוויתרת על
הבת שלך.

עלמה: היא ויתרה עליי ואני לא מצטערת
על שום דבר שעשיתי או אמרתי.

אמיר: אני לא יכול לחיות עם זה יותר!

עלמה: אז הנסיעה שלך זאת הפגנה
אילמת?

אמיר: שום הפגנה, אני חייב לנסוע... מאז
שאבא נהרג אני... הרגשתי כל הזמן שאני
לא יכול להשאיר אותך לבד, שזה לא
בסדר.

עלמה: אתה יכול וזה בסדר גמור. מעולם
לא ציפיתי ממך להיות במקומו... אבל
כן ציפיתי שתבין שאני נלחמתי על מאיה
בכל הדרכים שאני מכירה.

אמיר: אימא, במלחמה כולם מפסידים.

עלמה: ככה אני. כל בוקר קמה לקרב חדש,
אני יודעת שיש אלפי דרכים לחיות ואי
אפשר לשלוט בחיים של אחרים, אבל אני
לא מכירה שפה אחרת. זאת הדרך היחידה
שלי להיות אימא.

אמיר: זה דווקא נראה כאילו ניסית לעשות
החלפות. כמו עם המזוודה; הם לקחו את
שלך את לקחת את שלהם. ילדה הולכת
ילדה באה.

עלמה: רק לא לקחתי בחשבון שגם ילד
הולך. (נהיית עניינית) לאן אתה נוסע?

אמיר: אני אתחיל במונבלאן.

עלמה: (מסתכלת בו)

אמיר: יש לי איזה דבור אתו.

עלמה: אתה לא מתכוון לטפס לשם...

אמיר: לא מטפס לשום מקום. פשוט מוכרח
לראות פעם אחת את ההר הזה.

עלמה: ואחר כך?

אמיר: אחר כך נראה.

(פאוזת קטנה)

עלמה: עם מי אתה נוסע?

אמיר: לבד.

עלמה: למה לבד?

אמיר: ככה יצא.

עלמה: מתי הטיסה שלך?

אמיר: יש לי כמה שעות.

(פאוזת מסתכל בה)

אמיר: רוצה לשחק?

עלמה: לא בא לי.

אמיר: כדאי לך. כל כך תרצי לנצח שתשכחי
שאת כועסת עליי (משחקים)

אחרי המשחק

אמיר: אני אסמס לך. כל יום. שלוש פעמים
ביום ארבע פעמים ביום... (הוא מחבק
אותה) אני אצלצל כשאני אנחת ואני אוהב
אותך...

עלמה: (ניתקת ממנו) אני שונאת פְּרָדוֹת.

אמיר: (לכיוון תמונה של אבא) ביי אבא,
תשמרו אחד על השני. חופשי.

הוא יוצא, מוזיקה. עלמה מדליקה את החנוכיה
8 נרות, במקביל עולה האור על החנוכיות בבית
החרדי, שירה של ילדים "מעוז צור" בסאונד